

РЕШЕНИЕ

№ 1941

гр. София, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Мария Стоева**

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **76** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от "Авто брокер" ЕООД, чрез пълномощника адв. Б. В. - САК, срещу решение № 5552 от 30.11.2023г., постановено по анд № 6798/2022 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 103 състав.

С обжалваното решение Софийският районен съд е потвърдил наказателно постановление № 22-2200106/28.04.2022 г., издадено от и.д. директор на Дирекция "Инспекция по труда" - С., с което на жалбоподателя на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда /КТ/ във връзка с чл. 414, ал. 3 от КТ е наложена "имуществена санкция" в размер на 3000 лв. за нарушение на разпоредбата на чл. 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 КТ.

В жалбата се навеждат доводи, че въззивното решение е недопустимо, необосновано и неправилно, като постановено в противоречие с материалния закон, както и е налице явна несправедливост на наложеното наказание. Сочи се, че решаващият съд, като инстанция по същество, не е анализирал цялата доказателствена съвкупност, съответно е налице превратно тълкуване на установеното от фактическа страна. Поддържа се, че мотивите на решението са извлечени единствено от изложеното от административния орган в процесното наказателно постановление, без съдът да

посочи защо изключва свидетелските показания на свидетеля на жалбоподателя и без да коментира представените от последния писмени доказателства. Жалбоподателят счита, че от събраните по делото доказателства не се установяват елементите на трудово правоотношение, визирани в разпоредбата на чл. 66, ал. 1 КТ, а основание за налагане на санкцията е единствено попълнената частично декларация от лицето, в която не са попълнени точки 5 и 6, касаещи трудовото възнаграждение и получено последно такова. Счита, че направената еднократна проверка на място и посочената в декларацията информация формално са крайно недостатъчни, за да се формира извод за наличието на трудово правоотношение. Поддържа, че първоинстанционният съд не е съобразил разпоредбата на чл. 27, ал. 2 ЗАНН, съответно, неправилно разглежда като отегчаващо обстоятелство протокола за извършена проверка, който съдържа констатации относно други нарушения на разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ, за които са били съставени АУАН и издадени наказателни постановления, а от друга страна, не е взел предвид при постановяване на решението си представения по делото протокол от извършена проверка по ДОПК на Националната агенция по приходите № П-22221422075974-073-001/18.10.2022 г., включващ и проверка на осигурителното законодателство, като не са установени нарушения. По изложените в жалбата съображения се прави искане за отмяна на решението на Софийския районен съд, като се отмени изцяло и потвърденото наказателно постановление, евентуално, да се намали размерът на наложената имуществена санкция. Претендира се присъждане на сторените разноски.

В откритото съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. В., която поддържа жалбата и прави искане за отмяна на обжалваното решение и на наказателното постановление, издадено от директора на Дирекция " Инспекция по труда".

Ответникът, чрез процесуалния си представител юрк. Б., оспорва жалбата, като прави искане за отхвърлянето ѝ като неоснователна, съответно за потвърждаване на решението на Софийския районен съд. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита, че касационната жалба е неоснователна, поради което решението следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, XVII касационен състав, след като взе предвид и обсъди поотделно и в съвкупност наведените от страните доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал. 1 АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени и гласни доказателства, които са от значение за спора, като е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 14.02.2022г. в обект на контрол автосервиз „Авто Брокер“, находящ се в [населено място], район „Искър“, [жк], [улица], стопанисван от „Авто Брокер“ ЕООД, била извършена проверка от контролни органи от ДИТ – С., един от които С. Л. – инспектор в ДИТ – С., в хода на която проверка бил заварен К. Л. К. да полага труд като сервизен работник. На място К. собственоръчно попълнил декларация, че работи в горепосочения обект като сервизен работник. В хода на проверката бил представен

граждански договор от 14.02.2022г., сключен между „Авто брокер“ ЕООД и свид. К. Л. К.. До приключване на проверката в Дирекция „Инспекция по труда“ - С. не бил представен трудов договор в писмена форма между работодателя „Авто Брокер“ ЕООД и К. Л. К.. След извършената проверка бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 22-2200106/04.03.2022 г. от С. Д. Л. - инспектор при Дирекция "Инспекция по труда" – С.. Въз основа на съставения АУАН било издадено и процесното наказателно постановление № 22-2200106/28.04.2022 г. от В. Ц. В. - и. д. директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на основание чл. 416, ал. 5 КТ във връзка с чл. 414, ал. 3 КТ на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. за нарушение на разпоредбата на чл. 62, ал.1 във връзка чл. 1, ал. 2 КТ.

Софийският районен съд е приел, че актът за установяване на административно нарушение и обжалваното наказателно постановление са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона, съгласно приложената към административнонаказателната преписка заповед № 300 от 01.04.2021 г., издадена от изпълнителния директор в ИА „ГИТ“, съдържат всички нормативно установени реквизити, посочени съответно в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, при спазване на давностните срокове по ЗАНН и НК. Приел е, че са надлежно връчени на жалбоподателя „Авто брокер“ ЕООД, а депозираните от последния възражения са обсъдени от административнонаказващия орган.

При преценката на доказателствената съвкупност по делото е приел за установено, че в хода на проверката (от началото до приключването ѝ) за К. К. не е представен валидно сключен трудов договор, в установената от закона форма, с което жалбоподателят е нарушил разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ, съгласно която трудовият договор се сключва в писмена форма, съответно, че на датата на проверката – 14.02.2022 г., К. К. е установен на място да полага работна сила в обект /сервиз/, собственост на „Авто брокер“ ЕООД. При така установеното от фактическа страна е приел, че правилно е ангажирана административната отговорност на дружеството-жалбоподател „Авто Брокер“ ЕООД и е формирал изводи, че наказателното постановление следва да бъде потвърдено.

При извършената служебна проверка на обжалвания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 218, ал. 2 АПК, настоящата инстанция намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Настоящият съдебен състав споделя изцяло изводите на Софийския районен съд, че в хода на административнонаказателната процедура не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Както актът за установяване на административно нарушение, така и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, съдържащи необходимите реквизити по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, при спазване на установения ред и в сроковете, предвидени в чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН.

По приложението на материалния закон съдът намира следното:

Касаторът е санкциониран на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 3 КТ за нарушение по чл. 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 КТ.

Съгласно чл. 62, ал. 1 КТ трудовият договор се сключва в писмена форма, а съгласно императивната разпоредба на чл. 1, ал. 2 КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения.

Съставът на нарушението по чл. 62, ал. 1 КТ се осъществява чрез несклучване от

страна на работодателя на писмен трудов договор, когато са били налице основанията за това - при предоставянето на работна сила по смисъла на чл. 1, ал. 2 КТ. В разглеждания случай спорът по делото се съсредоточава именно по въпроса осъществен ли е съставът на вмененото на касатора нарушение, доколкото основно възраженията в жалбата касаят наличието на правоотношение по сочения граждански договор № 6 от 14.02.2022 г., сключен между „Авто брокер“ ЕООД, в качеството му на възложител, и К. К., като изпълнител, като в тази връзка жалбоподателят поддържа становището, че от съдържанието на договора не може да се направи извод, че предмет на същия е престиране на работна сила и изпълнение на трудови функции, което да е основание за квалифициране на правоотношението като трудово и съответно за приложимостта на чл. 1, ал. 2 КТ.

Съществените елементи от съдържанието на трудовия договор са посочени в чл. 66 КТ. За да се приеме, че правоотношението между възложителя и изпълнителя на една работа по своя характер е трудово, следва да бъде установено договаряне между тях по основните елементи на трудовия договор съгласно чл. 66, ал. 1 КТ: мястото на работа, наименованието на длъжността и характера на работата, началото на изпълнение, времетраенето на трудовия договор, продължителност на работния ден, почивки или отпуски, основно и допълнителни трудови възнаграждения с постоянен характер, както и периодичността на тяхното изплащане.

Приложението на разпоредбите на чл. 414, ал. 3 и чл. 62, ал. 1 КТ е обусловено от наличието на отношения при предоставяне на работна сила в нарушение на нормата на чл. 1, ал. 2 КТ. Това налага да бъде установена същността на работата (като съвкупност от трудови функции), за чието извършване се предоставя работната сила. В разпоредбата на чл. 124 КТ е регламентирано, че при трудовото правоотношение работникът или служителът е длъжен да изпълнява работата, за която се е уговорил и да спазва установената трудова дисциплина, а работодателят - да осигури на работника или служителя условия за изпълнение на работата и да му плаща възнаграждение за извършената работа.

В този смисъл основната разлика между трудовия договор и договора за изработка се състои в елементите работно време, в т.ч. дневни почивки, работно място, възнаграждение и задължение за спазване на определена трудова дисциплина, както и в йерархичната зависимост на работника при трудов договор. Преценката дали се касае за трудов или граждански договор, следва да бъде извършвана за всеки отделен случай при съвкупна и обективна оценка на доказателствата, както и да се съобразят съответните специфики на извършваната дейност (в случая ремонтно-монтажни работи на конкретно посочени автомобили), доколкото решаващо значение за определяне характера на договора като трудов или граждански има естеството на осъществяваната дейност.

Съдържанието на гражданския договор се подчинява на принципа на договорната свобода по чл. 9 ЗЗД, като при договора за изработка в разновидността му на договор за услуга страните следва да уговорят предмета на услугата - с договора за изработка или услуга изпълнителят се задължава на свой риск да изработи нещо, съответно да извърши определени услуги съгласно поръчката на другата страна, а последната - да заплати възнаграждение /чл. 258 ЗЗД/. Основната разлика между трудовите и гражданските правоотношения се изразява в предмета на договорите. Предмет на трудовия договор е предоставянето и използването на работната сила - при трудовото правоотношение се дължи престиране на работна сила на работника или служителя

през определено работно време, с определено място на работа, при спазване на трудова дисциплина и йерархична подчиненост между работодателя и работника или служителя. При гражданското правоотношение се дължи престирание на определен трудов резултат /овеществен труд/ - при договора за изработка или услуга не се предоставя работна сила, а определен трудов резултат, изработване на готов продукт или произведение, извършване на определена услуга; при договора за поръчка също не се престира работна сила, а се дължи извършване на правни действия за сметка на доверителя.

Налице са разлики при определяне на трудовото възнаграждение и възнаграждението по гражданските договори. Трудовото възнаграждение е с постоянен характер, изплащането му следва да е периодично, като тези елементи са част от минимално необходимото съдържание на трудовия договор /чл. 66, ал. 1, т. 7 КТ/, и при добросъвестно изпълнение на трудовите задължения на работника или служителя минималната работна заплата е гарантирана /чл. 245, ал. 1 КТ/. При гражданските договори начинът на определяне на възнаграждението зависи от предмета на договора - може да бъде определено в твърд размер, или като процент от реализирания оборот, или да е поставено в зависимост от изработеното, т. е. от постигнатия резултат и др.

Различни са и вътрешните отношения между страните по трудовия договор и гражданските договори. При трудовия договор работникът или служителят е подчинен на работодателя и се намира в положение на йерархическа зависимост спрямо него. Той работи под негов контрол, указания, нареждания и ред, създаден от работодателя, които е длъжен да спазва. При гражданския договор /договор за изработка, услуга или поръчка/ изпълнителят, респективно довереникът е самостоятелен и независим от този, който му поръчва работата и изисква от него доставянето на резултата от нея. Поръчващият и доверителят не се интересуват от организацията на труда, нито я създават. Изпълнителят и довереникът сами организират трудовата си дейност и постигат дължимия резултат.

Предвид тези принципни разрешения съдът намира, че в случая въз основа на събраните доказателства не се установява, че правоотношението, възникнало между касатора и К. К. е трудово, доколкото не се установява нито регулярност на престирането на работната сила, нито възнаграждение с постоянен характер, както и не се установява лицето да е било длъжно да спазва работно време и трудова дисциплина. Следва да се посочи и че посочените обстоятелства не са отразени в представената декларация от 14.02.2022 г., а от друга страна, видно е, че в представения граждански договор и допълнителното споразумение към него е договорен конкретен резултат и дължимото на изпълнителя възнаграждение за него. Ето защо, съдът намира, че липсват посочените елементи, които характеризират правоотношението като трудово такова - не е установена регулярност на престирание на труд, работно време, трудово възнаграждение, трудова дисциплина, график, отпуски. Фактът, че лицето е констатирано от проверяващите в автосервиза се обяснява с процесния граждански договор и не обосновава различни изводи. Съгласно чл. 416, ал. 1, изр. 2 КТ редовно съставените актове по този кодекс имат доказателствена сила до доказване на противното. В случая доказателствената сила на съставения АУАН е оборена от събрания доказателствен материал. При това положение настоящият състав намира, че не се касае за отношение по предоставяне на работна сила, съответно не е било налице основание за сключване на трудов договор и касаторът не е осъществил състава на така вмененото му административно нарушение

по чл. 62, ал. 1 вр. с чл. 1, ал. 2 КТ.

Предвид изложеното обжалваното решение на Софийския районен съд следва да бъде отменено.

По разноските.

При този изход на спора и като взе предвид своевременно направеното от процесуалния представител на касатора искане за присъждане на разноски, съдът приема, че на последния се дължи адвокатско възнаграждение за двете инстанции в общ размер от 900 лв., като в тази връзка неоснователно е възражението на ответника по касация за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, тъй като същото е под минималния размер съобразно разпоредбата на чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 АПК, Административен съд София – град, XVII касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението от 30.11.2023г., постановено по анд № 6798/2022 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 103 състав, и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 22-2200106/28.04.2022 г., издадено от и.д. директор на Дирекция " Инспекция по труда" - С., с което на „ Авто Брокер“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда / КТ/ във връзка с чл. 414, ал. 3 от КТ е наложена " имуществена санкция" в размер на 3000 лв. за нарушение на разпоредбата на чл. 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 КТ.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „ Главна инспекция по труда“ да заплати на „ Авто Брокер“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 900 лв., представляваща разноски по делото за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.